

Hulp jongen tegen advies in gestaakt

De school was tegen, maar toch werd de hulp aan Vladimirs uit Steyl stopgezet. Op 2 juli benam de 11-jarige zich het leven. „De hele straat wist van de mishandelingen.”

STEYL

DOOR SJORS VAN BEEK EN
DAAN DE HULSTER

De school van de 11-jarige Vladimirs uit Steyl die begin juli suïcide pleegde, wilde niet dat de hulp aan het gezin vorig jaar werd gestaakt. Het advies van de basisschool werd echter genegeerd en de gezinscoach van welzijnsinstelling Synthese trok zich in juni 2016 terug.

Schoolbestuurder Hans Soentjens is boos over de gang van zaken. „Het dossier is gesloten enkel omdat de ouders geen hulpvraag meer hadden. Maar de school had toen nog steeds ernstige zorgen over de leefomgeving van de jongen. Dit is de druppel, dit mag nooit meer gebeuren.”

De gemeente wilde aanvankelijk bekendmaken dat de hulp ‘in goed overleg met de school was gestaakt’.

Soentjens eiste dat die verklaring werd aangepast. Volgens hem zat Veilig Thuis, het gemeentelijke advies- en meldpunt voor huiselijk geweld en/of kindermishandeling, ook aan tafel toen besloten werd de hulp te stoppen. Veilig Thuis ontkent dat ten stelligste. Synthese wil niet reageren.

Uit onderzoek van deze krant blijkt

Vladimirs.

dat er al eerder meldingen rond de jongen waren. De politie deed in oktober 2015 al een zorgmelding, die werd doorgeleid naar het sociale wijkteam van de gemeente. Veilig Thuis kon die melding aanvankelijk niet terugvinden in de administratie, maar bevestigt ze later alsnog. Veel buurtbewoners hadden ernstige zorgen over de uit Letland afkomstige Vladimirs, zo lieten ze in gesprekken met deze krant weten. Ze vertellen over drankmisbruik van de ouders, verwaarlozing en huiselijk geweld. „De hele straat wist dat de jongen werd mishandeld”, aldus een bewoner.

Volgens Vladimirs' stiefvader berusten de verhalen over mishandeling op 'roddels door moslims'. „Wij hebben hem nooit met één vinger aangeraakt.” Ten aanzien van Vladimirs' overlijden zijn de ouders geen verdachte, aldus de politie. Eerder deze week concludeerde de Inspectie Jeugdzorg dat hulpinstanties tekort zijn geschoten in de begeleiding van de 15-jarige Heerlense scholier Tharukshan Selvam, die op 8 januari dit jaar zelfmoord pleegde.

ACHTERGROND
ZELFDODING
11-JARIGE

DOOR SJORS VAN BEEK &
DAAN DE HULSTER

Vladimirs' wanhoop

Het is twee weken na de suïcide van de 11-jarige Vladimirs in Steyl. Op een grasveldje nabij het ouderlijk huis luistert stiefvader Jurgis (*) versuft, op het oog achteloos, naar de verhalen die – via een Russische tolk – aan hem worden voorgeleed. Verhalen van omwonenden, over drankmisbruik, verwaarlozing en huiselijk geweld. „Het is niet waar!”, zegt Jurgis (43) heel beslist. „Wij hebben Vladimirs nooit met één vinger aangeraakt. We schreeuwden wel eens tegen hem, dat klopt. Maar de rest? Allemaal roddels van moslims.” De 42-jarige moeder – die deze krant kortstondig te woord stond – was juist dol op Vladimirs, verzekert Jurgis. „Ze koesterde hem, hij was alles voor haar. Kom in de tuin kijken, de jongen had wel drie fietsjes en twee skateboards. Trouwens, als het wel waar was hadden de instanties hier al lang voor de deur gestaan en ons uit de ouderlijke macht ontzet.” Het verhaal van de stiefvader – fors gebouwd, gekleed in joggingbroek, slippers en mouwloos shirt, een tatoeage van een naakte zeemeermin op de schouder – staat haaks op de beweringen van tal van wijkbewoners. Buurtgenoten die zich achteraf collectief schuldig voelen dat ze nooit melding hebben gemaakt van wat ze zagen of van wat hun kinderen hen vertelden.

Klappen

Vladimirs zei tegen meerdere leeftijdsgenootjes dat hij thuis 'heel hard werd geslagen door papa en mama'. De kinderen moesten dat voor zich houden, drukte hij hen op het hart. Een 10-jarig meisje uit de wijk ging na Vladimirs' dood naar haar moeder en vroeg: „Is dit nu mijn schuld, mama?” Moeder Latifa (*): „Daar ga je als moeder kapot aan.”

Buurvrouw Joyce (*): „Achteraf gezien had ik misschien toch stappen moeten ondernemen. De hele straat wist dat het jongetje werd mishandeld.” En voormalig wijkbewoonster Nancy: „Ik voel me schuldig. Niet alleen nu, maar eerder ook al, omdat ik niet wist wat ik moest doen. En ik was bang dat Vladimirs alleen maar hardere klappen zou krijgen.”

Stiefvader Jurgis: „Waarom Vladimirs aan kinderen vertelde dat hij werd geslagen? Ik weet het niet. Misschien wilde hij extra aandacht of hoopte hij zo nieuwe vriendjes te maken.”

De 11-jarige Vladimirs uit Steyl pleegde suïcide na tal van niet opgepikte noodsignalen. De uit Letland afkomstige jongen vertelde kinderen in de buurt dat hij 'door papa en mama heel hard werd geslagen'. Een schets van zijn korte leven.

Vladimirs. Een jongetje uit Letland. Begin 2014 komt hij naar de Gieterijstraat in Steyl. Moeder en stiefvader zijn dan al drie jaar in Nederland. Op zondag 2 juli 2017, halverwege de middag, maakt hij thuis een einde aan zijn leven. Met zijn elfjaar is hij een van de jongste zelfdoders ooit in Nederland, blijkt uit cijfers van het CBS. Meer nog dan bij andere suïcides roept zijn jeugdige leeftijd de vraag op: wat is hier aan vooraf gegaan? Wie de schijnwerper op Vladimirs' leven zet, stuit op vraagtekens. Maar ook op veel en ernstige signalen dat de leefomgeving van het jongetje op zijn zachtst gezegd zorgelijk was.

Vriendelijk

Iedereen in de jarennegentigwijk – met een hoge dichtheid aan pitbulls en tatoeages – kent het gezin, hoewel niemand weet hoe moeder en stiefvader heten. Niemand heeft ooit een echt gesprek met hen gevoerd, niet in het minst vanwege de taalbarrière. Dat Vladimirs' biologische vader en zijn oudere broer in de Letse hoofdstad Riga wonen is de buurtbewoners onbekend. Vladimirs zelf was een solitair levend jongetje, in de wijk had hij nauwelijks vriendjes. „Er wonen hier veel moslims. Die spelen niet met christenen”, zegt stiefvader daarover.

Dagelijks vertrok Vladimirs op zijn vouwfietsje naar school. Tot en met schooljaar 2015/2016 was dat basisschool de Cocon. Na de opheffing daarvan stapte hij over naar basisschool Passepartout, beide in Tegeleen. Vladimirs hielp zichzelf 's ochtends de deur uit, zijn ouders vertrokken in alle vroegte naar hun werk in de tuinbouw. Het was een vrolijk kind, heel vriendelijk, altijd groetend, vertellen de buurtgenoten. „Dan zagen we hem weer fluitend langfietsen”, zegt buurvrouw Claudia.

Vladimirs' hobby was knutselen met verf en klei. En vooral: judo. Hij was er goed in en wist door te dringen tot een regionale selectie die talentvolle judoka's klaar moet stomen voor topsport. „Hij was Limburgs kampioen onder twaalf jaar. Twee dagen na zijn dood zou hij de oranje-groene band krijgen. Bij de herdenking legden zijn judomaatjes die band op de kist”, zegt stiefvader Jurgis plotsklaps geëmotioneerd – de enige keer in het twee uur durende gesprek.

Vladimirs grote liefde lag bij dieren, zoveel lijkt zeker. Thuis had hij een parkiet, een konijn, poezen, cavia's. En vooral fretten, zestien stuks, al-

lus Jurgis. Hij was er gek op. Buurvrouw Deborah: „Hij kon er urenlang op het veldje achter mee spelen, aan een riempje.”

Leefomgeving

De school verklaart in de week na Vladimirs' overlijden dat er 'serieuzere zorgen waren over de leefomgeving van de jongen'. Het lijkt een understatement voor wie zijn oor te luisteren legt in de wijk. Deze krant sprak persoonlijk en langdurig met meer dan vijftien buurtbewoners. Zij vertellen, met de kennis van nu, over hun observaties van het gezin, dat leefde achter immer gesloten gordijnen. Veel verhalen over rijkelijk vloeiende drank. Iets minder talrijke verhalen over huiselijk geweld, tussen de ouders onderling en van de ouders naar Vladimirs. „Vaak heftige ruzies, veel geschreeuw tussen de ouders”, zegt buurvrouw Salima (*).

Buurvrouw Claudia vertelt over die keer pasgeleden dat stiefvader moeder 'aan de haren naar buiten trok'. „Ik heb de politie er meermaals aan de deur gezien”, zegt onder anderen buurman Wesley (*). Joyce herinnert zich hoe Vladimirs zijn huissleutel kwijt was en aan haar dochtertje vertelde bang te zijn voor klappen. „En als er weer een huisdier was ontsnapt, kwamen hij met zijn ouders zoeken. Dan stonken ze 's middags al naar alcohol.” Buurvrouw Salima: „Het schuurtje staat vol met stapels bierkratten.”

Stiefvader Jurgis hoort het allemaal aan. Bij de verhalen over zwaar drankgebruik begint hij te glimlachen. „Door de week drinken we niet, vanwege werk. Elk weekend drinken we inderdaad wel. Op vrijdag stevig, op zaterdag alleen bier en op zondag slapen we. Veel wodka? Kijk, jullie Nederlanders

kunnen onze dosis niet begrijpen. Wij kunnen een liter wodka drinken en blijven dan toch helder. We kruipe heus niet door het huis, we worden gewoon niet dronken.” Meerdere omwonenden vertellen ook over een vervuild huis en een verwaarloosd kind. „Hij liep er onverzorgd bij, vrijwel altijd in dezelfde broek”, zegt buurvrouw Salima. Claudia: „Arm mannetje. De ouders keken er niet naar om.”

Nederlandse les

Een relativerende noot – de enige – komt van directe buurman Geert van den Beuken. „Ik kan er geen slecht woord over zeggen. Ik heb van al deze zaken niets gemerkt.” Zijn 16-jarige dochter Meggie gaf, met een vriendinnetje, Vladimirs drie jaar geleden Nederlandse les, op woensdagmiddag bij hem thuis. „De ouders waren altijd supervriendelijk, ontzettend lief tegen ons. Ze

dronken als iker was wel regelmatig wodka. Soms was het netjes in huis, soms niet. Maar er was wel vaak een vieze, sterke geur.”

Daarover kan ook buurvrouw Salima meepraten. In augustus 2015 sprak ze de burens aan. „Vanwege verschrikkelijke stank. En een dikke zwerm vliegen. Dat kwam door de fretten.” De diertjes ontsnapten regelmatig en kropen dan bij diverse burens in huis. Praten met de ouders leverde, mede door taalproblemen, niets op. Na schriftelijke klachten sommeerde woningcorporatie Antares zomer 2016 uiteindelijk een einde te maken aan de stankoverlast. De fretten werden weggehaald. Twee weken geleden zei buurman Geert nog tegen Vladimirs dat het goed ging met de fretjes op hun nieuwe adres. „Hij straalde helemaal. We zouden samen nog

Buurtbewoners zamen geld in voor een bloemstuk (foto links).

De Gieterijstraat in Steyl, zondagmiddag 2 juli.

FOTO JEROEN KUIJT

Ze hadden het dossier niet mogen sluiten. Punt. Dit is al vele jaren een weeffout in het systeem. Het onderwijs loopt tegen een muur aan, kan niks afdwingen.

Schoolbestuurder Hans Soentjens.

■ VERVOLG VAN 2-3

een keer gaan kijken. Het is er niet meer van gekomen..."

Buurvrouw Miranda kreeg het herfst vorig jaar behoorlijk aan de stok met de moeder van Vladimirs. „Ik liet onze Staffordshire terriër uit en moeder kwam naar buiten, roepend dat het dier niet los mocht. Ze filmde me en viel me aan. Vladimirs kwam zijn moeder helpen, hij gaf me een judozwaai." Er kwam buurtbemiddeling aan te pas, met een tolk, waarna de vrede werd getekend.

Bij diverse conflicten rond Vladimirs' ouders moest de politie uitrukken. Buurvrouw Salima herinnert zich een ruzie, september vorig jaar. „De stiefvader wilde niet dat mijn zoon de auto waste op het speelveldje achter. Het liep hoog op, de politie kwam drie man sterk."

Steekpartij

Maar dieper in het verleden vonden nog veel ernstiger incidenten plaats. Op het vorige adres van Vladimirs' ouders, een pand van een kamerverhuurbedrijf aan de Gasthuisstraat in Tegelen, ging het er soms ruig aan toe, vertelt toenmalig medebewoonster Mariska (*). Ze spreekt van een 'junkenhol'. Ze zegt met eigen ogen te hebben gezien hoe de ouders ruzie kregen over een laatste blikje bier, waarna moeder de stiefvader met een mes stak. De Turkse huurbaas in Arnhem bevestigt de steekpartij. „De politie zei nog dat het Letse echtpaar weg moest. Ze zorgden vaak voor problemen, er waren vaak klachten. Ze waren altijd bezopen en er stonden veel flessen drank."

Stiefvader Jurgis ontkent het steekincident bij hoog en bij laag. „Op dat kamertje van elf vierkante meter op de Gasthuisstraat hadden we inderdaad veel ruzie, we schreeuwden vaak tegen elkaar. Maar steken? Nooit. Het is gewoon niet waar."

De politie gaat vanwege regels omtrent de privacy niet in op details rond Vladimirs' overlijden en de voorgeschiedenis. „Maar er is géén sprake van een misdrijf. Het strafrechtelijk onderzoek is gesloten, niemand is verdachte, dus ook de ouders niet", aldus politiewoordvoerder Hans van Kruchten.

Eén jongetje in de wijk speelde regelmatig met Vladimirs: de 10-jarige Glenn. Begin dit schooljaar verhuisde hij met zijn moeder Nancy naar elders in Noord-Limburg. Nancy vertelt wat Glenn haar vorig zomer vertelde. Hoe Vladimirs thuis iets wilde pakken, binnen slaag kreeg en terug aan de voordeur kwam met een bloedneus. Hij mocht niet meer naar buiten. Waarop Nancy naar het huis ging. „Hij deed open met een zeer angstige blik in de ogen", herinnert ze zich. „Hij gebaarde 'sssst', zei dat alles goed ging en vroeg of we alsjeblieft weg wilden gaan. Toen kwam moeder in de deuropening en zei glimlachend dat alles oké was."

Eten en geld

Het was niet het enige verontrustende dat Nancy zag in de tijd dat Glenn met Vladimirs speelde. „Rond etenstijd hoefde hij nooit naar huis. Hier eten wilde hij ook niet, hij wachtte dan op de slaapkamer tot wij klaar waren."

Vladimirs beschikte ook over veel geld voor een kind van zijn leeftijd, hij had briefjes van twintig euro op zak. Hij liep altijd rond met grote zakken chips, zijn kamertje thuis lag er volgens Glenn ook mee bezaid. „We kwamen nooit op zijn kamertje", zegt Vladimirs' stiefvader nu. „Dat was zijn territorium."

Tegen Nancy deed Vladimirs altijd heel vriendelijk. „Maar als hij ruzie had met Glenn werd hij echt bizar boos en zei dan hele rare dingen. 'Ik maak je dood' bijvoorbeeld." En, zo vertellen moeder en zoon, Vladimirs had heel vaak blauwe plekken op zijn benen. „Van de judo", zegt stiefvader Jurgis. En de bloedneus? „Vladimirs' moeder kreeg als kind van de stress soms spontaan een bloedneus. Misschien was het zo iets?"

Vladimirs gaf noodsignalen aan kleine kinderen, niet aan volwassenen. Sterker: „Als ik vroeg hoe het met hem ging of als ik zei dat ik eens naar zijn huis zou gaan, leek hij bang", zegt Nancy. „Ik vind het stom van mezelf dat ik niet met andere mensen heb overlegd over wat ik zag", peinst ze hardop. „Maar ja, ik dacht ook dat niemand anders iets zag, iedereen is ook druk, ik ook. Ik heb nu wel een lesje geleerd..."

“**Ik vind het stom van mezelf dat ik niet met andere mensen heb overlegd over wat ik zag.**

Nancy, moeder van vriendje Glenn.

Links: Vladimirs afgelopen carnaval. Beelden daarnaast: herdenkingsplekje voor de deur van Vladimirs' woning in de Gieterijstraat, in de week na zijn overlijden. FOTO'S VIA FAMILIE EN PETER SCHOLS

Twee weken voor zijn dood gaf Vladimirs misschien wel het allerduidelijkste noodsignaal, aan zijn 10-jarige neefje in Riga. De politie, zo vertelt stiefvader, vond in Vladimirs mobiele telefoon een foto van een meldpunt voor huiselijk geweld en/of kindermishandeling kan de betreffende melding aanvankelijk niet terugvinden in het systeem. Later bevestigt VT-teamleider Michelle Vrancken dat de politiemelding „is doorgeleid naar het sociaal wijkteam van de gemeente. Wij hebben het alleen geregistreerd." Volgens de gemeente had de politiemelding 'geen betrekking op de thuissituatie of op Vladimirs' en is hij meegenomen in het latere zorgtraject'.

Privacy

Niet dat instanties zich nooit hebben bemoeid met Vladimirs. Veel details zijn niet bekend, aan officiële zijde stuit deze krant aanvankelijk op de heilige muur van privacy. Later gaan deuren alsnog op een kier en volgt iets meer informatie. De Raad voor de Kinderbescherming en Bureau Jeugdzorg hebben nooit met Vladimirs te maken gehad, melden ze. De Venlose burgemeester Scholten verklaart twee dagen na Vladimirs' overlijden dat 'een zorgmelding eind 2015 adequaat is opgepakt' met een 'begeleidingstraject' dat 'in juni 2016 in goed overleg is beëindigd'. Na die tijd is er nooit meer een zorgmelding bin-

nengekomen. Maar vóór die datum al wel, blijkt uit onderzoek van deze krant. De politie deed op 19 oktober 2015 een zorgmelding die 'opvolging heeft gehad bij Veilig Thuis' (VT). Dat gemeentelijke advies- en meldpunt voor huiselijk geweld en/of kindermishandeling kan de betreffende melding aanvankelijk niet terugvinden in het systeem. Later bevestigt VT-teamleider Michelle Vrancken dat de politiemelding „is doorgeleid naar het sociaal wijkteam van de gemeente. Wij hebben het alleen geregistreerd." Volgens de gemeente had de politiemelding 'geen betrekking op de thuissituatie of op Vladimirs' en is hij meegenomen in het latere zorgtraject'.

De daaropvolgende zorgmelding van 1 december 2015 waar de burgemeester op doelde bestond feitelijk uit twee identieke meldingen: een anonieme en een van basisschool de Cocon. Over de inhoud wil de gemeente niets zeggen. Wethouder Ben Aldewereld: „Het is aange merkt als een lage hulpvraag. Maar een melding over huiselijk geweld heeft de gemeente nooit gehad." Een goed ingevoerde bron die anoniem wil blijven meldt echter dat de melding van december 2015 ook 'vermoedens van huiselijk geweld' omvatte. Veilig Thuis oordeelt na de melding dat een gezinscoach nodig is. Welzijnsinstelling Synthese pakt de

zaak op. Vanaf dat moment ligt de regie en de verantwoordelijkheid bij de gezinscoach, benadrukt Michelle Vrancken en Nico Plijscher, teamleider en bestuurder van Veilig Thuis. „Dus inclusief de beslissing om de hulp te staken."

Nederlands

Stiefvader Jurgis herinnert zich twee gesprekken, bij hen thuis, met twee mensen. Eenmaal werd een (telefonische) tolk ingeschakeld. „Vladimirs had problemen op school en legde moeilijk contact met klasgenootjes. Het frustrerde hem dat hij slecht Nederlands sprak en hij was agressief tegen leerlingen én zichzelf. Soms sloeg hij met zijn hoofd op tafel", zo verklaart hij de inzet van hulpverleners. Zomer 2016 volgt een eindgesprek

met school de Cocon, de gezinscoach en de ouders. Gezamenlijke conclusie, in de lezing van de gemeente Venlo: het hoofdprobleem is Vladimirs' taalstoornis, een gebrek dat hij ook in zijn moedertaal heeft. Hij wordt daarvoor behandeld bij zorginstelling Kentalis in Blerick, waar hij telkens alleen op zijn fietsje heen peddelt. Stiefvader Jurgis weet niet waarom de gezinscoach is gestopt. „Misschien omdat Vladimirs al beter Nederlands sprak? En hij was de coach beu. Wij hebben in ieder geval nooit gezegd dat het niet meer nodig was. Als Nederlands hulp nodig vindt, laten we ons helpen."

Op de nieuwe school Passepartout belandt Vladimir in augustus 2016 in groep zes. „Hij deed het goed", zegt wethouder Aldewereld. „Hij

Veilig Thuis: 3701 meldingen per halfjaar

Veilig Thuis (24 fte) heeft vooral een 'radarfunctie', vertelt teamleider Michelle Vrancken. Alle zorgmeldingen worden daar verzameld, beoordeeld en doorgeleid. In het eerste halfjaar van 2017 kwamen er 3701 meldingen; 1152 daarvan kwamen van burgers en professionals. Van politiezijde

kwamen 2292 meldingen of mutaties en 257 formele zorgmeldingen. VT of een gezinscoach kan zaken agenderen voor de beschermers, de toegangspoort tot de Kinderbescherming. Vladimirs is aan die beschermers nooit besproken, blijkt uit gesprekken met diverse betrokkenen.

Maar schoolbestuurder Hans Soentjens is boos. „Ze hadden het dossier niet mogen sluiten. Punt. Dit is al vele jaren een weeffout in het systeem. Het onderwijs loopt tegen een muur aan, kan niks afdwingen. Iedereen ziet de school als spel, maar de instanties luisteren er niet naar. Zeer frustrerend. Blijkbaar moeten er eerst ernstige dingen gebeuren. Maar dit is echt de druppel. Een dossier mag never nooit meer worden gesloten enkel omdat de ouders geen hulpvraag meer hebben." Hij heeft inmiddels contact gezocht met de Tweede Kamer om een wetswijziging in gang te zetten.

Vanget

In de officiële verklaring die de gemeente op 4 juli wil uitbrengen staat aanvankelijk dat de hulp 'in goed overleg met de school' is gestaakt. Soentjens mailt aan wethouder Aldewereld dat die passage er uit moet. De zinsmede wordt geschrapt. Aan Aldewereld de vraag of er, terugkijkend, gaten in het vanget van de jeugdhulp zijn vastgesteld? „Nee", zegt de stadsbestuurder zonder een spoor van twijfel. „We hebben geen lekken in het systeem geconstateerd. De zaken zijn zorgvuldig afgehandeld." Soentjens: „Dat is minachting van wat er is gebeurd. We hebben het met zijn allen niet goed gedaan!"

was intelligent, vrolijk, een pareltje." Maar, zegt schoolbestuurder Hans Soentjens, dat is niet het hele verhaal. „In het eindoverleg in juni 2016 hebben twee teamleiders van de Cocon de gezinscoach gewaarschuwd dat het zeer onverstandig was de hulp aan het gezin te staken. Want de school had nog steeds zorgen over de leefomgeving." Bij dat overleg was ook Veilig Thuis aanwezig, weet Soentjens heel zeker. Veilig Thuis ontkent het categorisch. Synthese beantwoordt geen enkele vraag, 'omwille van de privacy'.

Hulpvraag

Het dringende advies van school - door hulpverleners vaak aangeduid als 'het tweede milieu' - wordt terzijde geschoven en de gezinscoach gestopt. „Want de ouders hadden geen hulpvraag", zegt Soentjens cynisch. „Maar dat wil niet zeggen dat er dus geen hulpvraag is." De gemeente zegt 'van het protest van de school niets terug te vinden in enig verslag'. Herfst 2016 heeft de school nog steeds zorgen - maar doet geen nieuwe melding, 'want dat was toch kansloos'. Veilig Thuis en gemeente reageren dat de school juist wel opnieuw had moeten melden. „Dat kan in beginsel drie keer per dag." VT-bestuurder Plijscher: „We hebben echt ons stinkende best gedaan. We moeten nu niet met vingertjes gaan wijzen."

“**Natuurlijk voelen wij ons gedeeltelijk schuldig, dat zal ons hele leven blijven.**

Stiefvader Jurgis.

Reageren?
sjors.vanbeek@delimburger.nl
daan.dehulster@delimburger.nl

ZELFDODING

Inspectie: mogelijk onderzoek zaak-Vladimirs

STEYL

DOOR SJORS VAN BEEK EN
DAAN DE HULSTER

De landelijke inspecties voor Jeugdzorg, Gezondheidszorg en Veiligheid & Justitie beraden zich over onderzoek naar de suïcide van de 11-jarige Vladimirs in Steyl.

De gemeente Venlo heeft echter, volgens de inspectie, 'ook alle redenen om zelf te onderzoeken wat hier fout is gegaan'. Dat meldt Kees Paling, woordvoerder namens de gecombineerde rijksinspecties. Volgens de gemeente Venlo valt de hele affaire onder de Jeugdwet en is het aan de inspectie om eventueel nader onderzoek te doen.

De Commissie Meldingen van de rijksinspecties beslist binnenkort of dat gebeurt. „Normaliter komen we in actie als jeugdhulp recent betrokken is geweest. Dan hebben we een directe aanleiding om er als rijksinspecties in te stappen.”

Vladimirs benam zichzelf op 2 juli jongstleden van het leven in zijn ouderlijke woning aan de Gieterijstraat in Steyl. Van januari tot juni 2016 was een gezinscoach actief rond het gezin. Volgens de hulpverleners was het hoofdprobleem waar de jongen mee kampte een gebrekkige taalbeheersing. Omwonenden verklaarden tegen deze krant echter dat er ook sprake was van drankmisbruik door de ouders, verwaarlozing en huiselijk geweld. Dat laatste wordt stellig ontkend door de stiefvader.

De gezinscoach was aangesteld door de gemeente Venlo, en betaald uit een pot met gelden voor Wmo, Jeugdwet en Participatiewet. Venlo gooit die gelden op één grote hoop, aldus een gemeentelijk woordvoerder. „Maar de gezinscoach in deze zaak viel onder de Jeugdwet en het toezicht daarop is aan de landelijke inspectie”.

De gemeente heeft Vladimirs' overlijden niet actief gemeld aan die inspectie. Dat is wel verplicht als er een calamiteit voorvalt binnen een zorginstelling. „Maar in dit geval was de gezinscoach niet meer werkzaam en was een melding niet verplicht”, aldus de woordvoerder.

De inspectie, zo verklaart woordvoerder Paling, heeft zelf nadere informatie opgevraagd in Venlo. Die wordt momenteel beoordeeld. „Het zou ook nog kunnen dat beide onderzoek gaan doen: wij én de gemeente”, aldus Paling.

De Venlose wethouder Aldewereld verklaarde eerder tegenover deze krant dat de zaak-Vladimirs 'zorgvuldig is afgehandeld'.

In dit geval was de gezinscoach niet meer werkzaam en was een melding niet verplicht.

Woordvoerder gemeente

